

KEVIN SANDS

PAJEMSTVÍ

DRACÍCH MĚČŮ

ZLODEJÍ STÁNE



Zloději stínu

Tajemství dračích mečů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kevin Sands

Zloději stínu – Tajemství dračích mečů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

KEVIN SANDS



FRAGMENT



Lachlan umíral. Slyšeli jsme to na jeho dýchání. Každé přerývané a trýznivé zalapání po dechu se na konci zlomilo do táhlého zachroptění. Mohli jsme se to pokusit připsat bolesti, jenže teď, když jsme ho nesli podrostem, bylo slyšet, že se přestávky mezi nádechy prodlužují. Všichni jsme věděli, co to znamená.

Asi nás to nemělo překvapovat. Viděli jsme, jak našemu kamarádovi probodl břicho ohnivý meč, který třímala Dáma v červeném, ohnivý živelník – magií udržovaný výtvar z živoucího ohně v podobě ženy. Kromě toho měl Lachlan i popálená záda. Když jsme živelníka zabili, vybuchl ve žhavé explozi. Byl zázrak, že Lachlan vůbec ještě žil.

Ale teď mu docházely síly, a to rychle. Potřebovali jsme další zázrak.

Museli jsme najít způsob, jak ho zachránit.

Stařec vše sledoval z nitra mé hlavy. Téměř jsem ho viděl, jak odpočívá, zády opřený o jeden ze stromů, a pěchuje si dýmku,



zatímco jsem se plahočil kolem. *Jak je pravděpodobné, že něco takového najdete?* zeptal se.

Moc ne. *Myslíš si, že jsem hlupák, co?* ušklíbl jsem se na něj v duchu.

Stařec se zatvářil pobaveně. *Pokud se na to musíš ptát, znamená to, že už znáš odpověď.*

Vzdychl jsem. Protože měl pravdu.

Pletl se jen zřídkakdy. To byla jedna z věcí, které mi u něj tolik lezly na nervy. Stařec – nikdy mi neprozradil svoje pravé jméno, od začátku jsem mu říkal jen „Stařec“, a zdálo se, že mu to vyhovuje – mě vychoval. Zachránil mě z ulice, když mi bylo šest let, a naučil mě svému řemeslu: manipulovat lidmi. Naučil jsem se číst jejich myšlenky, pocity i skryté úmysly z toho, jak se pohybovali i co říkali – a z toho, co neříkali. Stařec ze mě vychoval mladší verzi sama sebe: okouzlujícího člověka s medovým jazykem – nebo taky podvodníka, švindlíře a skrz naskrz prohnílého darebáka, podle toho, koho byste se zeptali.

Teď tu ale Stařec nebyl. Před půl rokem mě opustil, po hádce, při níž jsem mu konečně řekl, že už nebudu okrádat slušné lidi. Pořád mi ale zůstával v hlavě.

A to je taky dobře, chlapče, poznamenal a zabafal z dýmky. *Měl bys mít v hlavě někoho, kdo přemýšlí rozumně.*

Nepotřebuju, abys mi to připomínal, zavrčel jsem. Snažit se zachránit Lachlana, když utrpěl tak vážná zranění, opravdu bylo absurdní.

A přesto. Pořád jsem vedl naši různorodou skupinku mezi stromy, pryč od dýmající sopky Bolcanathair. Hluboko pod jejím povrchem, v prastarém Dračím chrámu, jsme porazili pana Solomona, mocného tkalce magie, a jeho živelníka. Teď, nahrbený



a s bolavými zády, jsem postupoval podle slabě zářící červené linky, která probíhala trávou pod mýma nohama.

Nebylo snadné ji sledovat. Vlastně by to bylo přímo nemožné, nebýt předmětu, který mi přilnul k levému očnímu důlku. Oko – nebo Dračí oko, abych ho označil plným jménem, jež pro něj používali tkalci – mi umožňovalo vidět kouzla i magickou energii života, která je poháněla.

A právě po této stopě jsem se teď ubíral. Zářící rudá linka představovala Lachlanovu životní energii, která odtékala s tím, jak umíral. K něčemu nás vedla, ačkoliv nikdo z nás netušil kam.

Sama o sobě by byla linka snadno viditelná. Potíž spočívala v tom, že vše živé, rostliny i zvířata, při pohledu přes Oko zářily, každý organizmus jinou jedinečnou barvou. Tráva se mihotala přízračně zeleným světlem, jehož jas červenou linku, kterou jsme potřebovali sledovat, téměř překrýval. Musel jsem se soustředit, abych ji dokázal rozeznat.

A jako kdyby už to nebylo dost zlé, zmocňovala se mě závrať. Z toho, že jsem současně viděl obyčejný svět i záři magie, se mi točila hlava. Čím déle jsem nechával Oko nezakryté, tím horší závraťi jsem čelil. Už teď jsem sotva klopýtal.

Rád bych přenechal stopařské povinnosti někomu jinému, ale Oko se mě odmítalo pustit. Poté, co jsem ho ukradl veletkalci Darraghu VII., největšímu současnému kouzelníkovi, se Oko působením nějaké zvláštní magie, které jsem nerozuměl, přilepilo k mému očnímu důlku. Bylo nadáno vlastním vědomím – kterému se vůbec nedalo věřit –, a dokonce na mě v duchu mluvilo.

Přínejmenším dřív to tak bylo. Pan Solomon, tkadlec, který nás najal, abychom Oko ukradli, ale jeho hlas v mé hlavě nějak umlčel. Zeptal bych se ho na to, kdyby nebyl po smrti.



Kousek za mnou promluvila Meriel – zněla, jako kdyby sotva popadala dech. „Nemůžeme jít o trochu rychleji, Cale?“

Na únavu měla plné právo. Meriel, Gareth i Foxtail střídavě nesli Lachlanovo bezvládné tělo od chvíle, kdy jsme vyrazili z Dračího chrámu. Posunula si ho na ramenech. „Je těžší, než vypadá.“

„Já bych rád,“ odpověděl jsem. „Ale jestli chceš, aby ti někdo vyrval tvoje vlastní oko a místo něj ti do lebky zasadil Dračí, moc rád si s tebou vyměním místo.“

„No, když to formuluješ takhle...“

Řekla to lehkým tónem, ale probleskovalo z něj její podráždění, strach i zlost. Podráždění nad pomalým tempem. Strach o Lachlana. A zlost – ne na mě, ale na sebe.

Jak jsem říkal, Stařec mě naučil číst v ostatních lidech a vnímat tajné signály, jež vysílají, aniž si to sami uvědomují. Díky tomu jsem chápal skutečný důvod Merielina vzteku. Pan Solomon nás najal pět, protože jsme tvořili všestranný tým. Foxtail uměla šplhat po domech, vloupávat se do oken ve vyšších patrech a skvěle pronikat na různá místa a zase z nich unikat, aniž by si jí někdo všiml. Gareth byl knihomol, náš vrchní zpravodajec, který uměl vyhledávat užitečné informace, a ještě líp mu šly karétní triky. Lachlan byl poslíček a bývalý člen cechu šméčkařů, který se skvěle vyznal v podsvětí města Carlow. Věděl, kde seženeme výbavu potřebnou k odvedení práce.

A Meriel byla akrobatka. Nikdy nám neprozradila, odkud pochází, a mně se to nepodařilo zjistit. Měla velice slabý přízvuk, který jsem nedokázal nikam zařadit, což bylo zvláštní, protože mě Stařec naučil skoro všechny přízvuky v celé říši. Ať ale pocházela odkudkoliv, kromě neskutečné ladnosti pohybů



se mohla pochlubit prvotřídní dovedností ve vrhání nožů, jež nosila schované v tajných kapsičkách šatů. Zjevně prošla bojovým výcvikem.

My ostatní ne. Obzvlášť desetiletý Lachlan, na svůj věk drobný a přátelštější než ostatní zloději, jaké jsem kdy potkal. Pokud tedy někdo měl přijít k úhoně, podle Merielina přesvědčení to měla být ona.

Samozřejmě se hodnotila příliš příkře. Nikdo nemůže zabránit tomu, aby se stalo něco zlého. A kromě toho se pletla. Nebyla to její chyba.

Ale moje.

Byl to můj plán, s jehož pomocí jsme oloupili veletkalce. Byla to moje pošetilst, která způsobila, že jsme přišli o Dračí oko – a já i o svoje vlastní –, když pan Solomon pokynul Dámě v červeném, aby mi ho vyrvala z hlavy. A byl to můj plán, že mu Oko znovu sebereme, zacelíme puklinu v zemi, kterou otevřel, aby se napojil na pradávnou magii v podzemí, a zabráníme zkáze našeho světa, Ayrethu. Pokud tedy někdo měl zemřít, byl jsem to já.

Stařec obrátil oči v sloup. *Svědomy je pěkně otravné*, poznal.

Co ty o tom víš? zeptal jsem se. *Sám jsi ho nikdy neměl.*

A jsem za to rád. Ale jen pokračuj s těmi výčitkami, jestli ti to udělá dobře.

Dobře mi udělá, až se Lachlan uzdraví, odpověděl jsem.

Myslíš, že to bude výsledek vaší cesty? Někdo tu začal být hrozně důvěřivý.

Měl pravdu. Po téhle stopě jsem šel jen proto, že mě po ní vyslalo Oko. Žádal jsem ho, aby mi pomohlo zachránit Lachlana, a ono mi ukázalo červenou zářící linku od jeho umírajícího těla.



Už předtím jsem nicméně s Okem uzavřel jinou dohodu. Oko mi v Dračím chrámu zachránilo život – poskytlo mi znalosti potřebné k zacelení pukliny v našem světě. Na oplátku mě přimělo slíbit, že, vyjádřeno jeho vlastními slovy, „pro něj přijdu“.

Netušil jsem, co to znamená, ale teď jsem měl dojem, že hluboko ve své mysli něco... cítím. Náznak emoce, mlhavý záchvěv naléhavosti

(jdi dál jdi dál sleduj sleduj sleduj)

a jediné, co jsem věděl s jistotou, bylo, že tenhle pocit nepochází ze mě. Bylo to Oko, které se se mnou snažilo komunikovat navzdory kouzlu, jímž ho umlčel pan Solomon. Chtělo, abych šel dál.

A to mi dělalo starosti. Nevěděl jsem, co si mám o Oku myslet. Netušil jsem, odkud pochází, jaký je jeho účel ani proč mě tak žene kupředu. Bylo mi jasné, že mu ani v nejmenším nezáleží na nikom z nás. Vnímalo nás jako nástroje, jako figurky v nějaké velkolepé partii, které mohlo využít – nebo obětovat. Ať tedy mělo Oko v úmyslu cokoliv, byl jsem si jistý, že se mi to vůbec nebude zamlouvat.

To všechno každopádně znamenalo, že až dojdeme na konec červené linky, nemusíme najít vůbec nic. Za předpokladu, že vůbec dojdeme na její konec. Hlava se mi točila čím dál víc.

Vidíš? ozval se Stařec. Co jsem ti říkal?

Vzdychl jsem a pokračoval do hloubi lesa.

Vydržel jsem to dalších deset minut. Pak se záře lesní půdy pod mýma nohama rozjasnila.

Zůstal jsem na ni zírat. Vypadalo to, že se blíží...



ŽUCH

protože se opravdu přiblížila. Padl jsem obličejem na zem.
„Mmlffgh,“ hekl jsem.

Mého čela se dotkly drobné prsty a stáhly mi pásku přes Oko. Jakmile ho zakryla látka, životní záře lesa zmizela a já jsem neviděl nic než obyčejný, normální svět. Naléhání, které mě pobízelo
(sleduj sleduj sleduj)

kupodivu zmlklo taky. Místo něj se na kratičký okamžik ozvalo mlhavé podráždění, ale to vzápětí zmizelo se vším ostatním.

Překulil jsem se na záda a vyplivl jsem hlínu. Svět vnímaný Okem zmizel, ale závrať ne. Lesní baldachýn nad mou hlavou nepřestával vířit. A mezi listy jsem kupodivu spatřil svůj vlastní, podivně pokrivený obličej.

Zamžikal jsem. Moje mysl byla natolik zmatená, až jsem si na okamžik pomyslel, že vidím nějaký nový kouzelný efekt Oka. Pak mi ale došlo, co to je.

Byla to Foxtail. Můj „obličej“ byl jen odrazem od dívčiny zrcadlové masky. Klečela nade mnou a nazrzle hnědý ohon jí visel kolem ramene. V jedné ruce držela lucernu a druhou rukou mi cípem košile otírala hlínu z tváří.

Ze všech zvláštností, které jsem po příchodu do Carlowa viděl, byla Foxtailina maska tou nejpodivnější. Celý obličej jí pokrývala destička z naleštěné oceli, podél okrajů přinýtovaná k hlavě. Nebyly v ní štěrbiný pro oči, otvor na ústa, nic. Šlo prostě o hladký, jednotvárný kov.

Netušil jsem, jaké kouzlo jí tu masku připevnilo k obličej, ani jak s ní může žít. Nikdy jsme ji neviděli jíst. Nebýt toho, jak se jí zvedala a klesala hrud', nemyslel bych ani, že dýchá. Jak jí

přes masku proniká vzduch do plic a zase ven, pro mě představovalo záhadu.

Ocel jí nedovolovala ani mluvit. Místo toho se s námi porozumívala posunky. Teď se mi taky snažila něco říct, ale nedokázal jsem poznat co. Její ruce se mi točily před očima jako všechno ostatní.

Za ní postával vysoký a štíhlý Gareth a v ruce držel dlouhou a zvlněnou stříbrnou hůl: dračí hůl pana Solomona. To bylo jediné, co po tkalci zbylo. Zbytek odpařila prapůvodní magie.

„Ch-chvíli lež klidně,“ řekl Gareth. Trochu koktal a jeho zadrhávání se zhoršovalo, když byl ve stresu. „Ztratil jsi rovnováhu.“

„Vážně?“ zeptal jsem se. „Já myslel, že se mě svět rozhodl praštit do obličeje.“

Podle zajiskření v Merieliných očích jsem poznal, že má na jazyku nějaký šleh, ale nakonec se ho rozhodla nevyslovit. *Příliš se bojí o Lachlana*, pomyslel jsem si, když ho jemně položila na trávu a kousla se do rtu.

Uvědomoval jsem si stejně dobře jako ostatní, že na tohle nemáme čas. Ale už jsem nedokázal ani stát. „Dejte mi pár minut,“ řekl jsem. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se nevnímat čpící pach síry ze sopky za námi. Zavřel jsem oči, aby se svět se mnou přestal točit. Foxtail mi položila dlaň na rameno. „Ještě nikdy jsem se nedíval přes Oko tak dlouho.“

Nikdy jsem k tomu ale taky neměl tak pádný důvod. Jak dlouho Oko čekalo, že po té stopě půjdu?

„Cale,“ řekla Meriel.

„To nebylo pár minut,“ ohradil jsem se.

„Cale.“



„Vážně, copak mě nemůžete nechat odpočívat...“

„Cale!“

Naléhavost v jejím hlase mě přiměla otevřít oči. Svět se víceméně přestal točit. „Co...?“

Meriel zírala mezi stromy. Sledoval jsem směr její pohledu.

A krev mi ztuhla v žilách.





Ve větvích nad námi rudě žhnuly dvě oči.
Něco nás sem sledovalo z Dračího chrámu, pomyslel jsem si v panice. Nějaký výtvar pana Solomona, který nás přišel vyřídít.

Když ale Foxtail zvedla lucernu, spatřil jsem zbytek toho tvo-
ra. Měl dlouhý, štíhlý trup se skvrnitým kožichem...

Levhart.

Na tom stromě byl levhart.

Stál na větvi, mrskal ocasem ze strany na stranu a pozoroval nás.

On nás sledoval, uvědomil jsem si. Nepostupovali jsme zrovna potichu – v obavách o našeho přítele jsme vůbec nemysleli na to, abychom se pohybovali nenápadně –, ale když má závrať odezněla ještě víc, usoudil jsem, že levharta přilákalo něco jiného než šramot větví.

Přišel si pro umírajícího Lachlana. Přitáhla ho jeho krev a pach spálené tkáně.

Meriel si obkročmo stoupla nad chlapcovo tělo a z rukávů jí vyklouzly vrhací nože. Pomalu a opatrně jsem se postavil, aniž bych spustil zrak z velké kočkovité šelmy. Udělala na větvi jediný krok a já jsem viděl, jak se jí po těle přelévají svaly.

„Nikdo ani hnout,“ pokynul jsem. Jako kdybych měl zkušenosti s levharty. Možná jsme se naopak měli hýbat. Dělat hluk a pokusit se ho zaplašit. „Gareth? Co máme dělat?“

Napadlo mě, že Gareth, jediný z nás, který měl nějaké vzdělání, bude možná něco vědět. Ale teď byl ochromený strachem.

„To není možné,“ zašeptal. Dračí hůl svíral tak křečovitě, až mu zběly klouby prstů. „U Carlowa levharti n-nežijí.“

„To pověz jemu,“ procedila Meriel přes sevřené zuby.

Pořád jsem netušil, co máme dělat. Podíval jsem se na Foxtail, ale ta zůstávala dokonale nehybná.

„Dej mi tu hůl,“ požádal jsem Garetha.

Musel jsem mu ji vypáčit z prstů. Věděl jsem, že hůl obsahuje mimořádně silná kouzla – pan Solomon s ní otevřel puklinu v zemi a pak po nás s její pomocí vrhal poryvy vzduchu. Jenže jsem netušil, jak z ní tu magii uvolnit. Místo toho jsem ji uchopil za jeden konec, jako bych se s ní chtěl rozmáchnout.

Levhart otočil hlavu a zadíval se na mě.

Ztuhl jsem jako Foxtail. Co to dělá? Viděl, že jsme si ho všimli a jsme připravení bojovat. Uvažoval jsem, co si asi myslí o našich šancích.

Stařec povytáhl obočí. *Předpokládám, že je nehodnotí nijak vysoko.*

Musel jsem s ním souhlasit. Meriel měla nože, ale netušil jsem, jak hluboko se jejich krátká ostří zanoří do levhartovy kůže. Možná kdyby ho zasáhla do oka...

Lepší bude začít s něčím jiným. „Zkus ho vystrašit,“ řekl jsem Meriel.

Mrštila jednu dýku. Ostří se zabodlo do větve těsně před předními tlapami šelmy.

Levhart se na zbraň sotva podíval. Může se levhart tvářit opovržlivě? Tenhle to rozhodně uměl. Zároveň se ale nezdálo, že by nás přímo ohrožoval.

Tak co tady dělá?

Tak pro začátek poutá vaši pozornost, ozval se Stařec.

Vykulil jsem oči.

„Garethe?“ řekl jsem. „Loví levharti ve smečkách?“

Má otázka ho překvapila. „To ne... Totiž... Ne. Jsou to s-sa-motářská zvířata.“

Když to říkal Gareth, věřil jsem tomu. Na druhou stranu podle něj levharti ani nežili v okolí města.

Nic ale nevysvětlovalo chování toho zvířete. Láká nás snad do pastí?

Rozhlédl jsem se po okolních stromech, nakolik jsem je ro-
zeznal v záři Foxtailiny lucerny. Kéž bych tak viděl dál...

Oko, pomyslel jsem si najednou.

No jistě. Přes něj jsem vnímal živé tvory. Jestli jsou v okolí další levharti, jejich těla budou zářit jako majáky. Jen jsem doufal, že se mi z toho hned zase nezačne točit hlava. Vytáhl jsem si pásku na čelo a rozhlédl se po lese za námi. Svět zaplavila měkce zelená barva kmenů a listů.

Ztuhl jsem. Něco tam opravdu bylo, rudě zářivý obrys...

Ne, pomyslel jsem si, když jsem pořádně rozeznal tvar. Připadal jsem si hloupě. *To je jenom sova.* A nebyl to jediný tvor nablízku. Kolem poletoval hmyz, který zářil jako fialové



světlušky, byla tu veverka a několik dalších ptáků. Ale žádní levharti.

„Cale!“

Po Merielině zavolání jsem se prudce otočil a obranně zvedl dračí hůl. Větev nad našimi hlavami ale zářila jen zelení stromů.

Levhart zmizel.

„Kde je?“ zeptal jsem se.

„U-utekl,“ odpověděl Gareth.

Rozhlédl jsem se po lese, ale Oko nedokázalo proniknout přes listoví. Levhart z nějakého důvodu zanechal lovu a nevěřil jsem, že bychom ho k tomu přiměli my.

Přece jsme ho nemohli vyděsit, pomyslel jsem si. Možná nás obchází a pokusí se nás překvapit z jiné strany.

Každopádně jsme odtud potřebovali zmizet. Záře Lachlanovy stopy se dala rozeznat ještě hůř, když jsme teď vstoupili do hustšího lesa. Nemohl jsem dávat pozor na levharty a zároveň ji sledovat. Mezi Lachlanovými nádechy přitom byly stále delší mezery. Do hodiny zemře. Ať nás ten levhart sleduje dál, nebo ne, bylo načase zrychlit.

Vrátil jsem hůl Garethovi. „Jdeme.“

Byl jsem rád, když jsme konečně vyšli z lesa, a nejen protože se ten levhart už teď neměl kde ukrýt. Z toho, jak jsem viděl normální svět i svět kouzel naráz, se mi opět začínalo dělat zle. O moc déle bych to nevydržel.

Na otevřeném prostranství jsme zase viděli Bolcanathair. Ze sopky stoupal tmavý kouř, který zakrýval světlo měsíců Mithilu a Cairdwyna. Z popraskané kaldery vytékala roztavená hornina. Láva žhnula do noci tmavě rudým světlem, které se odráželo



strašidelnou září od oblaků. Kolem nás se dál snášely k zemi vločky popela, jež pokrývaly pole šedou vrstvou.

Ve vzduchu visel pach síry a popel nás nutil kašlat a vyplivovat maličké černé kousky, které neustále nějak nacházely cestu do našich úst. I tak jsem za to byl vděčný. Mrtvý popel tlumil září trávy, takže jsem mohl sledovat Lachlanovu stopu, aniž bych se musel tolik namáhat. Mířila k silnici zhruba sto metrů od stromů a ostře s ní zatačela ke Carlowu, po dlažebních kamenech Císařovy silnice. O tři kilometry dál hučely na věžích městských hradeb ohně v kovových koších, z nichž šlehaly k nebi plameny.

Teď jsem mohl mít Oko zakryté a odkrývat ho jen jednou za pár minut, abych si ověřil, že jdeme správně. Meriel předala Lachlana Foxtail a vydechla úlevou. Foxtail byla sice ještě drobnější než Lachlan, ale taky mimořádně silná a snadno ho unesla.

Přidali jsme do kroku. Minuli jsme dva statky, u kterých nervózně bečel a bučel dobytek. Farmáři s rodinami se pokoušeli zvířata uklidnit, ale viděl jsem, jak sami ustaraně pokukují po Bolcanathairu a uvažují, jestli ten kouř a popílek představuje to nejhorší, co se chystá, nebo jestli se blíží nějaká větší katastrofa. Jedinou dobrou zprávou bylo, že se láva vylévala k východu, k jezeru Galway. Carlow zůstane ušetřen. Prozatím.

Jeden z farmářů se na nás ohlédl a zavolal: „Hej!“

Mávl jsem mu na pozdrav, ale neodpověděl jsem. Nemohli jsme si dovolit zastavovat.

Zkusil to znovu. „Hej! Děti! Jste v pořádku?“

Všiml si Lachlana, ochable visícího z Foxtailiných ramen. „Jsme, Artha budiž pochválena,“ zavolal jsem v odpověď. „Náš bratr je unavený a usnul. Neseme ho domů.“

Nebyla to ta nejlepší lež, jakou jsem kdy vymyslel, ale neexistoval žádný dobrý důvod, proč by skupina dětí měla uprostřed noci prchat s bezvědomým chlapcem od činné sopky.

Farmář měl syna zhruba v Lachlanově věku. Chlapec promluvil na svého otce, po jeho příkývnutí zaběhl pro něco do domu a vyrazil za námi, až se mu od pat zvedaly obláčky popela.

Zaklel jsem. „Jděte dál po té silnici,“ řekl jsem potichu. „Já se ho zbavím.“

Ostatní spěchali napřed, přičemž Meriel s Garethem kráčeli za Foxtail, aby bránili ve výhledu na Lachlana. Počkal jsem na farmářova synka.

Doběhl ke mně a podával mi, co držel v ruce. „Napadlo mě, že byste to mohli potřebovat,“ řekl.

Přinesl nám měch. Překvapeně jsem odšrouboval víčko. Uvnitř byla voda. Napil jsem se. Nebyla studená, ale měl jsem hrdlo úplně vyprahlé. Bylo to jako pít z čírého horského pramene.

„Děkuju,“ vyhrkl jsem a pomalu se nadechl. „Mám trochu peněz...“

Chlapec se zatvářil, jako by ho moje slova urazila. „Jsem Donal.“

„Callan,“ představil jsem se. „Mockrát děkujeme.“

Usmál se. „Ať vám žehnají Duchové,“ popřál a odběhl zpátky ke své rodině.

Málem jsem zapomněl, jak vypadá laskavost. Chvilí jsem se za ním díval.

A pak jsem rychle vyrazil za ostatními.

Ještě jednou jsem se napil, než jsem podal měch ostatním. Dokázal bych ho vypít celý sám, ale moji přátelé si to zasloužili víc. Nesli na ramenou větší tíhu – doslova.

Byl jsem sice rád, že máme vodu, ale setkání s Donalovou rodinou mi zároveň dělalo starosti. Lachlanova stopa směřovala ke Carlowu. Nést umírající dítě tmou byla jedna věc, ale jakmile vstoupíme do města, někdo si všimne, jak těžce je zraněný.

Ještě horší bylo, že veletkadlec nechal holenoše – městskou hlídku – i císařský regiment pistolníků pátrat po zloději, který mu z podzemní laboratoře ukradl Oko. Vzhledem k erupci Bolcanathairu budou obyvatelé okounět na ulicích. Pohyb po ulicích nevěstil nic než potíže.

Proto se mi ulevilo, když nás stopa nakonec nezavedla do Carlowa. Necelý kilometr jižně od Donalova domova jsem vyhlédl zpod pásky a uviděl jsem, jak záře zatáčí k východu, k jinému statku.

Tady chovali prasata. Ucítil jsem je, ještě než jsem je uviděl: pachem sopečných plynů připomínajícím zkažená vejce se prořízl štiplavý pach chléva. V ohradě plné udusaného bahna chrochtaly čtyři desítky prasnic. Při pohledu přes Oko zářily zemitě rudou, téměř hnědou barvou, která jako kdyby odrážela odstín bláta pod nimi.

Lachlanova světleji červená stopa vedla kolem ohrady. Nejdřív jsem si myslel, že bude pokračovat do lesa za statkem, ale záře končila přímo u nohou muže, který seděl na stoličce pod plápolající pochodní vedle otevřených vrat do stodoly.

Oko nás dovedlo... k chovateli prasat?





Musel to být žert.
Krutý, úchylný žert. Oko už si se mnou v minulosti pohrávalo. A krutost mu rozhodně nebyla cizí.

Jenže to nedávalo smysl. Ať už si o mně Oko myslelo cokoliv, pořád mě potřebovalo. Jednou mi proniklo do myšlenek a prohrabalo se mými soukromými vzpomínkami, ale nedokázalo mě ovládnout a teď ani nemohlo mluvit. Jestli mě rozzlobí natolik, že se proti němu vzbouřím, nikdo nedostane, co chce.

Navíc, jakmile jsem přes Oko uviděl toho chovatele prasat, mlhavé pobízení v mé mysli nahradil nový pocit.

(tam tam jdi tam)

Oko mě zjevně chtělo dovést právě sem.

Stařec v mé mysli pokrčil rameny. *Proč pochybovat o tom, co nemůžeš vědět? Oko tě sem nepřivedlo bez důvodu. Jdi zjistit, proč to udělalo. Pokud si tedy nemyslíš, že Lachlan má času nazbyt.*

Chlapecko dýchání se opět změnilo – teď znělo jako série několika chraptivých stenů následovaných mučivě dlouhou



přestávkou. Zbývaly mu jen minuty života. A nám došly možnosti.

Zakryl jsem si Oko páskou a řekl ostatním, co jsem viděl. „Tohle je ono.“

Foxtail předala Lachlana Meriel a já jsem vzal lucernu. Foxtail si sice normálně zakrývala masku závojem, ale nedalo by se vysvětlit, proč ho má nasazený ve tmě. Ukázala k polím kolem statku a zmizela do noci. Odhadoval jsem, že chce prozkoumat okolí, zatímco my budeme zachraňovat Lachlana.

Vykročili jsme ke stodole.

Farmář sledoval, jak se blížíme. Byl už starší, patrně po padesátce, měl drsný obličej a statnou, svalnatou postavu. Zápasení s prasaty, která umí být hodně tvrdohlavá, ho udržovalo v dobré kondici.

Něco držel na klíně, ale ve slabém světle pochodně jsem nerozeznal, o co jde. Když jsme zatočili z Císařské silnice na jeho pozemek, naklonil se k otevřeným vratům stodoly a položil to, co držel na klíně, těsně za ně.

Prasata nás přátelsky zdravila, když jsme je míjeli: prostrkovala rypáky mezi plaňkami ohrady a pochrochtávala. Pomyslel jsem si, že Lachlanovi by se tu moc líbilo.

Věnoval jsem farmáři mírně zoufalý úsměv. Ať od něj Oko očekávalo cokoliv, potřebovali jsme to co nejrychleji. „Ať vám žehnají Duchové.“

Muž přikývl, ale neodpověděl.

„Jsem Callan,“ představil jsem se. „Jsme poutníci z Redfairnu.“

Tentokrát jsem čekal na odpověď. Většinu lidí je ticho nepřijemné. Když nic neřeknete, vyplní prázdnotu hovorem.

Tomuhle muži ticho podle všeho nevadilo. Klidně seděl a přejížděl si prstem po ocelovém řetízku na krku. Když konečně promluvil, bylo to spíš ze zvědavosti.

„Bragan,“ řekl.

Nebyl jsem si jistý, jestli jde o křestní jméno, nebo o příjmení. Rozhodl jsem se hrát na jistotu. „Omlouváme se, že vás obtěžujeme, pane Bragane, ale náš kamarád je zraněný.“

Meriel položila Lachlana na tenkou vrstvu popela, který se nahromadil na trávě vedle cestičky. Prasata se pohnula, aby líp viděla. *Cítí krev*, uvědomil jsem si.

Bragan se podíval na Lachlana nejprve bez zájmu. Když ale uviděl ránu v chlapcově břiše, zamračeně se narovnal.

„Co se mu stalo?“

Pořád jsem nevěděl, co přesně tu děláme, a tak jsem mu neřekl pravdu. Místo toho jsem odpověděl: „Procházeli jsme kolem Bolcanathairu, když došlo k erupci. Z oblohy spadla láva a popálila ho.“

Bragan si chvíli prohlížel Lachlana ze své stoličky, ale pak vstal, přistoupil k němu blíž a prohlédl si ho. Nakonec vzhlédl ke mně.

Byl jsem zkušený lhář a měl jsem toho nejlepšího učitele. Uměl jsem ovládat svůj hlas, výraz obličeje i tělo, aby nic z toho neprozradilo, že nemluvím pravdu. Tenhle muž choval prasata. Měl mi věřit.

Ale nevěřil. Viděl jsem mu to v očích.

„A co chcete ode mě?“ zeptal se.

„Doufali jsme, že mu dokážete zachránit život,“ řekl jsem.

„Ten kluk potřebuje doktora, ne farmáře.“

Lachlanova zranění byla na obyčejného lékaře příliš vážná. „Zemře, než dojdeme do Carlowa,“ odpověděl jsem. „Jeden přítel mi řekl, že nám můžete pomoci.“

Bragan se na mě se zájmem podíval. „Kdo by ti říkal něco takového?“

Z jeho tónu jsem odhadl, že nečeká odpověď. Stejně jsem mu žádnou nemohl dát.

Muž znovu sklopil oči k Lachlanovi. Já jsem se podíval za něj, ke stodole, za jejíž otevřená vrata Bragan před chvilkou něco schoval, zjevně abychom to neviděli.

Jelikož ale při tom nespouštěl oči z nás, neschoval ten předmět úplně. Kousek vyčníval zpoza natřeného dřeva. Ve světle pochodně se to dalo těžko poznat, ale vypadalo to na knihu.

Co za farmáře si za takové noci, kdy z nebe padá popel a o pár kilometrů dál probíhá erupce, sedne ke knize?

Když jsem se mu znovu podíval do očí, Bragan se mírně pousmál. Přistihl mě, jak se dívám na jeho knihu. Nevadilo mu to. Zdálo se, že ho to spíš pobavilo.

Pořádně si prohlédl i ostatní. Meriel věnoval jediný pohled, ale když mu zrak padl na Garetha, který stál kousek za námi, prudce se nadechl.

„Kde jsi to vzal?“ zeptal se.

Zíral na dračí hůl.

„Od otce,“ zalhal jsem. „Rodinné dědictví.“

Muž zahákl prst za ocelový řetízek na krku a vytáhl ho zpod límce. Na řetízku visel přívěsek: onyx a černými a oranžovými pruhy.

Chtěl, aby to vypadalo, že si počíná zcela bezmyšlenkovitě. Věděl jsem, že tak to není.

„Z jaképak jsi rodiny?“ zeptal se.

O krok jsem couvl. Tohle se vůbec nevyvíjelo dobře. „Solomonů.“



Šlo o risk. Použil jsem jméno pana Solomona, jen abych viděl, jestli ho ten muž pozná. Vypadalo to, že ne.

Natáhl pravou ruku. Levou si dál pohrával s onyxovým přívěskem. „Ukažte mi ji.“

„Pokud vám ji ukážeme,“ řekl jsem, „uzdravíte našeho kamaráda?“

„Ne.“

„V tom případě tu hůl nedostanete.“

Ponuře se usmál. „Omlouvám se,“ řekl, „jestli jsem ve vás vyvolal dojem, že máte na výběr.“

A dal průchod své moci.





Bragan sevřel přívěsek na konci řetízku a zašeptal slovo, je-
muž jsem nerozuměl. Bylo slyšet hlasitý hukot, jako kdyby
se blížil silný víchr. Pak natáhl ruku ke Garethovi.

Tehdy jsem ten vítr i ucítil.

Přihnal se zezadu, s vířícím prachem i popelem, opřel se do
Garetha a pokusil se mu vyškubnout dračí hůl z rukou.

Gareth ji držel dost pevně, aby ho poryv vichru srazil na
zem. Hůl ho ještě chvíli vlekla za sebou, než ji konečně pustil.
Hůl proletěla vzduchem a s plesknutím přistála v Braganově
otevřené dlani.

To už Meriel svírala v dlaních nože a mrštila je proti Braga-
nově hrudi. Ostří prosvištěla vzduchem, ale než dospěla k cíli,
poryv větru je srazil stranou, takže se zabodla do stěny stodoly.

Meriel to zkusila podruhé – vytrhla ze záhybů šatů další dva
nože. Bragan už ale držel hůl. Udeřil s ní do země – *Přesně jako
pan Solomon*, pomyslel jsem si – a vichřice odnesla Merieliny
nože do noci.

Vzdušný vír zachytil i nás. Stodola praštěla a ohrada s prasaty se chvěla v kvílejících poryvech. Zvířata do sebe s poděšeným kvikotem narážela, jak se snažila utéct.

Cyklón odstrčil i mě. Zapotácel jsem se a zašátral jsem kolem sebe rukama. Gareth, který už ležel na zemi, si zakryl hlavu a přitiskl obličej k zemi, zatímco kolem něj vířil popel a prach. Meriel klouzala dozadu – podpatky vyrývala rýhy do bláta a víchr jí přitiskl šaty k tělu.

Nějakým způsobem se jí podařilo udržet na nohách, a dokonce vytáhla – Shuna ví odkud – další dva nože a vrhla je proti Braganovi.

Ani těm se nevedlo o nic líp než předchozím. Metr před mužovým hrudníkem narazily do stěny z vířícího vzduchu. Jeden odletěl stranou a odrazil se od prasečí ohrady. Druhý se rozletěl zpátky k Meriel.

Ta s vykulenýma očima udělala hvězdu, právě včas, takže jí dýka rozřezala sukni a ne kůži. Bragan se zazubil a dvakrát udeřil holí jejím směrem.

Vzduch se zavlnil a k Meriel vyrazily nové poryvy víchru. Prvnímu se jí podařilo vyhnout, ale druhý ji chytil za nohy. Ozval se bolestný, překvapený výkřik a Meriel odletěla jako hadrová panenka přes Císařskou silnici až na pole za ní. Část poryvu zasáhla i Lachlana, který ležel v bezvědomí na cestě. Několikrát se převrátil a sklouzl do škarpy vedle silnice.

Zmocňovalo se mě zoufalství. Netušil jsem, jestli Meriel žije, nebo ne. A co Lachlan, chudák Lachlan? Jeho tělo jistě nevydrží další špatné zacházení. Ale neměl jsem čas na truchlení. Bragan se otočil ke mně.

Pozvedl hůl

Ta prasata

a v dalším okamžiku jsem přeskočil plot ohrady a řítil se ke zvířatům schouleným na opačném konci.

Byl to risk. Sázel jsem na to, že Bragan neublíží svým prasatům. Ne protože by na ně bral ohledy z lidskosti – bylo zjevné, že roli farmáře má jen jako převlek. Ale doufal jsem, že bude chtít pokračovat v roli, a k tomu potřeboval dobytek.

Nemýlil jsem se. Když jsem se vrhl mezi kvičící prasnice, Bragan obrátil pozornost ke Garethovi, který se krčil na cestě.

Vtom se po střeše stodoly mihla drobná postava, odrazila se ke skoku a rozletěla se přímo k Braganovi.

Byla to Foxtail. Světlo pochodně se jí odráželo od masky a vlál za ní ohon vlasů. Bragan k ní stál zády, takže vůbec neviděl, že se blíží.

Jenže ani nemusel. Metr nad ním byl Foxtailin překvapivý útok zmařen. Narazila na vířící větrnou stěnu a ta ji odmrštila právě tak snadno jako Merieliny nože. Dívka odletěla vzduchem, ramenem vrazila do rohu stodoly a spadla mimo dohled.

Teprve tehdy si jí Bragan všiml. Zasmál se a zahrozil na ni prstem. Pak se zasmál ještě víc, když viděl, jak se plácám v blátě s jeho zvířaty.

„Pojď sem, selátko,“ řekl.

Co mám dělat? zeptal jsem se v duchu.

Oko s tebou uzavřelo dohodu, odpověděl Stařec.

No a?

Možná mu na tobě nezáleží, řekl, *ale poslalo by tě sem na smrt?*

Ne, pomyslel jsem si. *Potřebuje mě.*

„Nepůjdeš ven, prasátko?“ posmíval se mi Bragan. „Tak si místo tebe pohraju s tímhle.“



Natáhl ruku ke Garethovi, který konečně začal odlézat do bezpečí. Gareth poplašeně vykřikl, když ho vítr zvedl ze země a udeřil s ním zpátky do prachu.

Zavířil kolem něj popel. Bragan znovu pozvedl ruku a Gareth vzlétl do vzduchu, tentokrát výš, kde se roztočil jako v tornádu.

„Tak pojď, prasátko,“ řekl Bragan. „Pojď na porážku.“

Oko mě potřebuje, pomyslel jsem si znovu. Ale jak mi to pomůže v boji proti tomu muži?

Nemůžeš s ním bojovat, odpověděl Stařec. Nemáš k tomu sílu.

Ale co jsem měl? Nic.

Že nic? To sotva, řekl Stařec.

Ale co...

Ach – no jistě. Myslel Oko. Ale jak mi to mělo...?

Gareth vířil ve vzduchu, příliš vyděšený, než aby ječel. Bragan si hvízdal nějakou veselou písničku a pohyboval s Garethovým tělem do rytmu.

Nebyl čas na váhání. Vyhlédl jsem zpoza prasat, zvedl jsem si pásku z Oka a podíval se na Bragana.

Ten pohled mě ohromil.

Obklopovala a chránila ho průsvitná fialová koule: stěna očarovného vzduchu. On sám za ní zářil červeně s náznakem fialového odstínu. Jako u pana Solomona mu na kůži svítily runy jako tetování. Tkalcovské runy.

Až na to, že... ne tak docela. Jeho runy vypadaly jinak než ty, které jsem dosud viděl. Byly... jednodušší. Neměly tolik kliček. Tvořily je jen rovné linky svírající různé úhly.

A runy nepředstavovaly jediný zdroj magie, který jsem viděl. V rukách mu žhnula dračí hůl královsky tmavým šarlatem, téměř tak jasně jako proud prapůvodní magie, který vytryskl ze



země v Dračím chrámu. Braganovi se kolem paže obtáčel jis-
křivý proud, pokračoval přes hrudník a obloukem z natažené
ruky směřoval ke Garethovi. Mého kamaráda obklopoval jas:
indigový vír, který ho udržoval ve vzduchu.

Zíral jsem na tu magii s úžasem a hrůzou. Viděl jsem ji, ano.
Ale pořád jsem nevěděl, co mám udělat.

Vtom se ve mně cosi pohnulo. Emoce. Ne moje.

A tahle nezůstala pohřbená.

Cítil jsem kruté opovržení. Vztek. Vražednou zuřivost.

Ty pocity patřily Oku. To ono bylo plné vzteku.

Proč?

Přivedlo tě sem, připomněl mi Stařec.

Ano, pomyslel jsem si. Přivedlo mě sem pro pomoc. Bragan
nás místo toho napadl. A to Oko rozzuřilo.

Jeho vztek byl možná jedinou kartou, kterou jsem měl.

Bragan zvedl Garetha ještě výš. Šaty mu pleskaly ve větru,
který hrozil, že ho roztrhá na kusy.

Vstal jsem.

„Ty se opovažuješ?“ vykřikl jsem.

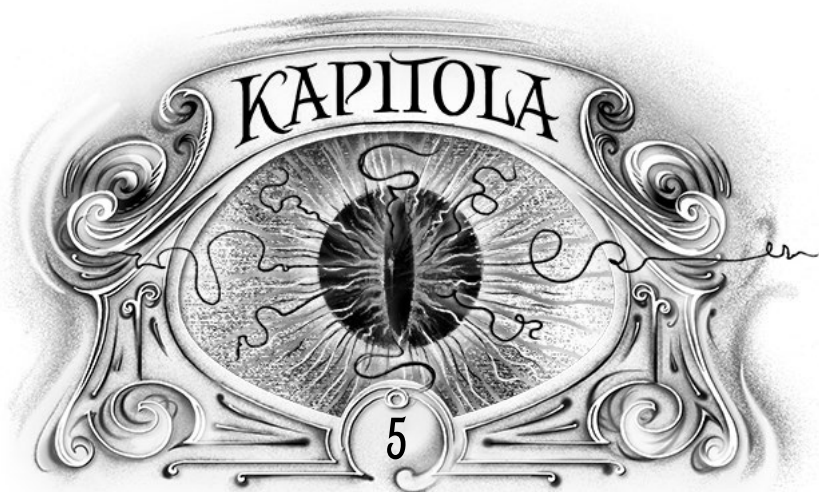
Bragan se s pohvizdováním otočil ke mně.

„Ty se opovažuješ,“ zaburácel jsem znovu – dal jsem průchod
vzteku, který cítilo Oko. „Ty se mi opovažuješ postavit?“

Bragan se proti mně rozmáchl dračí holí, aby mě vyřídil.

Pak mu ale melodie odumřela na rtech.

Zůstal na mě zírat očima vytřeštěnýma šokem.



Vyšlo jsem k němu. Kdyby chtěl, mohl mě v mžiku zabít. Místo toho jeho magie rázem zhasla. Indigový vír, který držel Garetha ve vzduchu, zmizel, takže Gareth padl zpátky do prachu. Koule obklopující Bragana zablikala, ztenčila se a pak se rozplynula docela – ve vzduchu z ní ještě chvíli zůstaly viset fialové obláčky jako dým.

Pořád svíral zářící dračí hůl; přes Oko žhnula jako slunce. Ale už s ní nemířil proti mně. Spustil ji k zemi a otevřel pusou.

„Ty...“ zašeptal. „Jsi to opravdu ty.“

Rozkopř jsem vrátka prasečí ohrady. Bragan poplašeně ustoupil. Šel jsem přímo k němu a probodával ho Okem.

Nedokázal od něj odtrhnout pohled. V obličeji se mu zračil strach, ale taky úžas – a radost.

Ještě že netušil, co jsem v tu chvíli cítil já. Vzdouvalo se ve mně pobouření. Tenhle červ mi odepřel pomoc. Ublížil mým přátelům. A ještě podstatnější bylo, že se pokusil ublížit mně. Smál se mi. Říkal mi prasátko. Schválně jak se bude smát, až

ho chytím pod krkem a uškrtím ho. Jak rád bych mu sevřel hrdlo, až by mu popraskaly kosti, a sledoval bych, jak mu z očí vyprchává život...

Hm, podotkl Stařec, někdo je tu krapet nerudný.

Jeho hlas proťal můj vztek. Zuřivost v mém nitru splaskla a najednou jsem ji vnímal jako z velké dálky. Zmateně jsem se zastavil.

Že bych ho měl uškrtit? Dívat se, jak mu z očí vyprchává...?

Co to v Shunině jménu bylo za myšlenky?

Pak mi to došlo: ty myšlenky vůbec nepatřily mně. Ani ty pocity.

Spěšně jsem si stáhl pásku zpátky přes Oko. Braganova záře zmizela a s ní i můj vztek a opovržení. Ještě chvíli se ve mně vznášely jejich ozvěny, ale brzy se rozplynuly i ty a místo nich jsem pocítil jen krátký záblesk podráždění.

Nadechl jsem se. Bragan stále vypadal nejistě, ale když jsem teď Oko zakryl, zdálo se, že se rychle vzpamatoval. Uklonil se. „Odpusť, požehnaný,“ řekl. „Nepoznal jsem tě.“

Okamžitě mě napadla otázka: kdo přesně si myslí, že jsem?

Někdo významný, odpověděl Stařec. Tak se podle toho chovej, chlapče.

Úspěch v takovém druhu podvodu závisí na tom, abych dal Braganovi, co očekává. Nevěděl jsem, co to je, ale věděl jsem, kdo je Bragan: mocný a krutý člověk, který se nicméně považuje za podřízeného Oka.

A tak jsem potlačil vlastní instinkty. Ze všeho nejvíc jsem se chtěl rozběhnout ke svým přátelům a ujistit se, jestli jsou v pořádku. A především k Lachlanovi. Je ještě vůbec naživu?

Ale to by neodpovídalo mé současné roli. Bragan ode mě očekával krutou lhostejnost. Tak se podle toho budu chovat.



Nic jsem neřekl. Místo toho jsem se na něj mračil jako vlk na drzé vlče. Meriel přikulhala zpátky do světla pochodně. Šaty měla potřhané a špinavé a zjevně ji bolela levá noha, ale až na pár škrábanců na prstech jsem neviděl žádná zranění.

Tvářila se nicméně vražedně. Musel jsem u ní zarazit veškeré myšlenky na pomstu. Jestli Bragan znovu použije svoji magii, budeme ztraceni.

„Vezmi tu hůl,“ pokynul jsem jí.

Nasměrovala svou zlost na mě. „Co jsi mi to...“

Prudce jsem se k ní otočil. „Vezmi. Tu. Hůl.“

Má náhlá odměřenost ji překvapila – v což jsem přesně doufal. Údiv ji odzbrojil, a když jí trochu zchladla krev, pochopila, že hraju roli. A ona že mi má přihrávat.

Vytrhla Braganovi z ruky dračí hůl a pomohla Garethovi vstát. Byl otřesený, ale až na pár potlučenin nezraněný. Meriel mu vtiskla hůl do rukou a odběhla k Lachlanovi, který ležel sám ve škarpe. I Foxtail se k nám připojila – mnula si rameno, kterým narazila do rohu stodoly. Měla protržené šaty a okolí trhliny zčervenalo krví.

Bragan mě pořád pozoroval. Ještě jsem neodpověděl na jeho poslední slova.

„Kdo sis myslel, že jsem,“ vyštěkl jsem, „když jsem přišel na tvůj statek s takovou holí?“

„Předpokládal jsem, že jste zloději,“ odpověděl. Hm, v tom se nepletl. „Ta páska zakrývá tvůj dar opravdu dobře.“

Dar. Oko kdysi řeklo totéž. to je můj dar pro tebe. líbí se ti?

Když jsem si na to teď vzpomněl, mimoděk jsem se zachvěl. Musel jsem ale pokračovat ve své roli. „Ještě nepřišel čas,“ řekl jsem zlostně, „abych odhalil světu pravdu.“



Bragan se znovu uklonil a vztáhl ke mně otevřené dlaně. „Jistěže ne, požehnaný. Omlouvám se. Nečekal jsem, že Poslem bude někdo tak mladý.“

Posel? Za toho mě tedy považoval. Ať už to znamenalo cokoliv.

„Jsem tu na hlídce,“ pokračoval – zjevně očekával, že budu vědět, o čem mluví. „Ještě jednou žádám o odpuštění. Měl jsem vidět všechna znamení. Erupce v Garmanu. Teď duní i Bolcathair, přímo za noci syzygie.“

Mluvil o vyrovnání slunce, naší planety Ayreth a obou jejích měsíců do jedné přímky. Právě toto vzájemné postavení nebeských těles přiblížilo prapůvodní magii k povrchu planety dost na to, aby se na ni pan Solomon mohl napojit.

„A ty sny...“ pokračoval Bragan a obličeje se mu opět rozzářil radostí.

Netušil jsem, o čem mluví, a ačkoliv mě cosi v zasutém koutě mysli upozorňovalo, že říká něco důležitého, teď jsme neměli čas se tomu věnovat. „Dost,“ řekl jsem. „Nepřišli jsme sem bez důvodu. Potřebuji, abys uzdravil mého společníka.“

Málem jsem řekl kamaráda, ale Bragan věřil, že jsem Posel Oka, a byl jsem si docela jistý, že služebník Oka by neměl přátele. Jen nástroje.

„Jistě,“ přikývl Bragan a otočil se k Meriel, která přinášela Lachlana.

Měla ale svěšenou hlavu a já jsem vnímal, jak se mi svírá srdce, protože jsem věděl, co to znamená.

„Je pozdě,“ řekla – smutně, hořce a vztekle. „Lachlan je mrtvý.“



Beznaděj.

Selhal jsem. Měl jsem Lachlana ochránit. Stejně jako ostatní přátele. Všechno, co jsme dělali, bylo podle mého plánu. Nikoho jiného.

A selhal jsem.

Braganův vichr odvál většinu popele ze statku. Meriel položila Lachlana do trávy, klekla si vedle něj a jemně mu položila dlaně na hrudník. Gareth byl bledý a přepadlý. Foxtail postávala o kousek dál a hleděla k dýmající sopce, jako kdyby se ani nedokázala podívat na mrtvé tělo.

Rád bych řekl, že Lachlan vypadal pokojně, jenže nevypadal. Oblečení měl špinavé a ožehnuté a oči prázdné, jako kdyby nikdy nebyl oním přátelským chlapcem s laskavým srdcem.

Hlodaly mě výčitky svědomí smíšené se zármutkem. Už jsem viděl mnoho mrtvých, ale nikdy žádného, na kom mi záleželo. Nikdy ne přítele.

Po vzteku, který mě zaplavil, když Oko uvidělo Bragana, jsem se bál zvednout pásku a opět dát průchod jeho emocím. Ale musel jsem. Musel jsem vidět pravdu.

Vyhlédl jsem zpod pásky, jen na Lachlana a na nic jiného. Srdce se mi sevřelo ještě víc.

Jeho světlo téměř pohaslo. Jásavě červená záře, která dříve obklopovala celé jeho tělo, teď byla tlumenější než světlo okolní trávy. A i tenhle zbytek duše už se začal vytrácet.

„To je tvoje chyba,“ procedila Meriel přes zaťaté zuby.

Myslel jsem, že to říká mně, ale probodávala pohledem Bragana.

Pokud šlo o něj..., nevěděl jsem, kdo to je. Rozhodně nešlo o statkáře. Ale nebyl to ani tkadlec, aspoň ne normální. Nepatřil k jejich cechu. Stál mimo. O tkalcích a jejich kouzlech jsem nevěděl skoro nic, nicméně jeho magie na mě působila odlišně. Připadala mi méně uhlazená. Hrubší.

Každopádně si zachovával klid. „Když jste sem to dítě přinesli, ještě žilo?“

„Ano,“ odpověděl jsem. Snažil jsem se zamaskovat svůj zármutek.

„V tom případě ještě není pozdě.“ Vykročil k domu. „Odneste ho dovnitř.“

Meriel vnesla Lachlana do domu. Ačkoliv kulhala, odtáhla se od Foxtail, která jí přispěchala na pomoc. Chtěla Lachlana držet sama.

Neodvažoval jsem se doufat. Braganův domov byl zařízený víceméně tak, jak by člověk očekával od libovolného statku: prostým, praktickým nábytkem, obyčejným, podle všeho často používaným náradím. Nebylo tu nic, co by na první pohled



prozradilo, že ten muž není normální chovatel prasat, a co by odhalilo jeho pravou tvář. Jedinou zvláštností bylo, že Bragan neměl rodinu a nikde nebylo ani stopy po najatých pomocnících. To bylo u statkáře téměř neslýchané.

Zastavil se v jídelně, u širokého dubového stolu, z něhož na několika místech oprýskal lak. Sejmul z něj svícen a kývl na Meriel, ať na stůl položí Lachlana.

„Svlékněte mu košili,“ dodal Bragan a vykročil po schodech nahoru.

Z Lachlanovy košile mnoho nezbyvalo. Výbuch Dámy v červeném spalil látku na zádech a při zápasu s Braganem se utrhł jeden rukáv. Přesto ji Meriel rozepnula, svlékla ji a úhledně složila, jako kdyby ji hodlala uklidit do skříně.

Bragan se vrátil – i on si svlékl košili. Jeho svalnatý trup hyzdila dlouhá, široká jizva, která vedla od horních žeber k hrudní kosti. Šlo o následky zásahu nějakým ostrým v dávné minulosti. Nesl smotané pláténko, které vzápětí rozvázal a roztáhl.

Uvnitř byly nástroje, jaké by člověk nenašel u žádného farmáře. Jednalo se o nejrůznější nože, uhlovou tyčinku, štětce, řadu jehel a sbírku lahviček s různobarevnými inkousty, všechny zapečetěné voskem.

Předpokládal jsem, že se pustí do práce a začne s potřebnými přípravami. Místo toho se jen zastavil a zahleděl se Lachlanovi na hrud'. Viděl jsem, že se mu nepatrně pohybují ústa.

Jednou z dovedností, které mě Stařec naučil, bylo odezírat ze rtů. Nikdy jsem to nezvládl na výbornou, ale obvykle jsem dokázal sledovat základní body rozhovoru. Tady jsem nerozuměl jedinému Braganovu slovu. Nemyslel jsem, že by vůbec mluvil naším jazykem.



I jeho oči se pohybovaly. Ve sledování očí jsem byl opravdu dobrý, protože to, kam se člověk dívá, vám obvykle prozradí, co chce, kam se chystá vyrazit, nebo co plánuje udělat. Braganovi jezdily oči po Lachlanově hrudníku sem a tam, ve zřetelném, ale nerozpoznatelném vzoru. Něco si představoval.

Bez varování vytáhl z pláténka tenký nůž s krátkým ostřím a vrazil ho Lachlanovi do hrudi.

Foxtail sebou trhla. Gareth se zatvářil ohromeně. Meriel se prudce nadechla a popadla Bragana za zápěstí. „Co to děláš?“ vykřikla zhrozeně.

Bragan se s neutrálním výrazem ohlédl na mě. Nic neříkal.

Hluboko uvnitř jsem byl právě tak zhrozený jako Meriel, ale Stařec mě naučil nevypadávat z role – přinejmenším naoko. I když tentokrát to ode mě vyžadovalo veškerou sílu vůle.

„Meriel,“ řekl jsem.

„Nenechám ho znesvěcovat Lachlanovo tělo!“

„Jestli to zabere, nepůjde o Lachlanovo tělo. Bude to Lachlan. Nech ho odvádět svoji práci.“

Meriel podrážděně pustila Braganovo zápěstí.

Bragan nespouštěl oči ze mě. „Uvědomuji si, že je to tvoje služebnice,“ řekl klidně, „ale jestli se mě ještě někdy dotkne, zabiju ji.“

Přimhouřila oči. „Cože uděláš?“

Situace se nám rychle vymykala z rukou. „Foxtail,“ řekl jsem, ale ta už vykročila k Meriel, vzala ji za loket a odtáhla ji z místnosti.

Meriel se vzpírala. Probodl jsem ji pohledem, jak má role vyžadovala, a Meriel si toho naštěstí všimla a sklapla, i když se očividně pořád vztekala.

Bragan sledoval, jak odcházejí – i když ani ne tak *je*, jako spíš Foxtail. Při boji jí spadl závoj a ona se neobtěžovala nasazovat si

ho znovu. Bragan přejížděl očima po její masce. Připadalo mi, že tak úplně neví, co si o ní má myslet – to bylo zajímavé. Už podruhé jsem viděl tkalce – nebo co byl Bragan vlastně zač – překvapeného Foxtailinou maskou. Znovu mě napadlo, co se asi skrývá pod ní.

Teď jsme ale měli na práci důležitější věci. Bragan se obrátil zpátky ke svému noži a pustil se do řezání.

Byl na to ohavný pohled. Gareth zbledl a vyžadovalo veškeré moje sebeovládání, abych nevykřikl na Bragana, ať přestane. Zůstal jsem ale zticha, a nejen protože osoba, kterou jsem hrál, by nebyla nijak přecitlivělá. Uvědomil jsem si, co Bragan dělá.

Vyřezával Lachlanovi do těla runu.

Mohl jsem říct tkalcovskou runu, ale i tenhle symbol nepřipomínal ani tak znaky, jaké jsem viděl používat pana Solomona, jako spíš magická tetování v Braganově kůži. Žádné elegantní smyčky a obloučky, jen rovné linky a úhly. Opět mi vytanulo na mysli slovo *tvrdý*. A ačkoliv bylo už tak dost hrozné sledovat, jak řeže nožem do Lachlana, jeho další čin způsobil, že jsem zbledl stejně jako Gareth.

Bragan vyřezal tentýž symbol i sám do sebe.

Dokázal jsem se sotva dívat, když si zabodl nůž do vlastních prsou. Skřípal zuby bolestí a nevšímal si krve, která mu stékala po trupu a špinila mu kalhoty. Gareth si zakryl obličej a vyhlížel jen zpoza roztažených prstů, jako přimrazený hrůzou.

Konečně Bragan skončil a zhluboka se nadechl. „Jsem připravený. Koho vybereš?“

„Vyberu?“ zopakoval jsem. „K čemu?“

„Musíš se rozhodnout,“ odpověděl. „Který z tvých společníků se stane obětí?“